NORAKSTS
Lieta Nr.142003009
1-0002-10/39

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rēzeknē 2010.gada 7.oktobrī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnesis S.Linkevičs

piedaloties atbildētāja Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes – Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes pilnvarotajai pārstāvei *V.Š.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu *V.S.* (personas kods */personas kods/*) pieteikumā par Valsts Policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2009.gada 23.septembra lēmuma Nr.3358 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] 2009.gada 24.augustā, plkst. 15:15, Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes (turpmāk - VP RRP KPP vai atbildētāja) Patruļpolicijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona (turpmāk - PPP CPB) jaunākais inspektors sastādīja vadītājam *V.S.* administratīvā pārkāpuma protokolu un lēmumu Nr.050/PB 876581 (turpmāk - sākotnējais lēmums) par Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" 105.punkta prasību neievērošanu, respektīvi par to, ka *V.S.* 2009. gada 24. augustā, plkst. 15:10, Rīgā vadīja transportlīdzekli Mercedes Benz, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, pa Brīvības ielu no Vairoga ielas puses Krimuldas ielas virzienā pa braukšanas joslu, kas paredzēta pasažieru sabiedriskajiem transportlīdzekļiem un apzīmēta ar ceļa zīmi Nr.505 „Josla sabiedriskajiem pasažieru transportlīdzekļiem".

Atbildība par šo pārkāpumu paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk - LAPK) $149.^{7}$ panta 6.daļā - par braukšanu pa joslu, kas paredzēta pasažieru sabiedriskajiem transportlīdzekļiem, transportlīdzekļu vadītājiem uzliek naudas sodu Ls 30 (trīsdesmit latu) apmērā.

Par minēto pārkāpumu VP RRP KPP PPP CPB jaunākais inspektors pieņēma lēmumu piemērot *V.S.* naudas sodu Ls 30 apmērā.

Nepiekrītot sākotnējam lēmumam, *V.S.* (turpmāk arī pieteicējs) apstrīdēja to VP RRP KPP priekšniekam.

2009.gada 23.septembrī VP RRP KPP priekšnieka vietniece, izskatot pieteicēja sūdzību, pieņēma lēmumu Nr.3358 (turpmāk - Lēmums), ar kuru atstāja negrozītu apstrīdēto lēmumu.

[2] Nepiekrītot Lēmumam, pieteicējs 2009.gada 29.oktobrī Administratīvajā rajona tiesā iesniedza pieteikumu, kurā lūdz atcelt Lēmumu.

Pieteicējs pieteikumā norāda sekojošo.

[2.1] Pieteicējs 2009.gada 24.augustā ap plkst.15.00 izbrauca no Elkor preču saņemšanas teritorijas ar transportlīdzekli, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, uz Brīvības ielu, veicot labo pagriezienu. Uzreiz iebraukt kreisajā joslā nebija iespējas, jo tā bija aizņemta ar citiem transportlīdzekļiem, tāpēc pieteicējs iebrauca labajā joslā un uzreiz ieslēdza kreisā pagrieziena radītāju. Taču neviens transportlīdzeklis pieteicēju neielaida kreisajā joslā, tāpēc viņš bija spiests gandrīz apstāties, pēc tam atpakaļskata spogulī pieteicējs pamanīja trolejbusu, kuram pieteicējs traucēja kustību un pieņēma lēmumu turpināt ceļu. Pabraucot garām pieturai, pieteicēju apturēja policijas darbinieki.

Pieteicēja paskaidrojumus policijas darbinieki neuzklausīja, kā arī neizskaidroja pieteicēja tiesības, arī par to, ka pieteicējs var aprakstīt notikušo uz vietas un ierakstīt liecinieku protokolā.

[2.2] Pieteicējs arī norāda, ka Lēmumā ir daudz neatbilstību lietas izskatīšanā. *G.M.* dienesta ziņojumā norādīts, ka viņš redzēja, ka pieteicēja transportlīdzeklis izbrauca no Elkor veikala pagalma, nemēģinot gaidīt kamēr pieteicēju kāds palaidīs, tātad sanāk, ka *G.M.* novēroja pieteicēju no paša pagrieziena no pagalma, kur sākas josla sabiedriskajam transportam. *G.M.* norādīja, ka atradās netālu no Bērzaunes ielas un no savas atrašanas vietas ļoti labi redzēja pārkāpumu, kuru fiksēja no 35 – 40 m attālumā. Precīzāk būtu teikt, ka *G.M.* atrodas pie Bērzaunes ielas. Josla, domāta sabiedriskajam transportam, beidzās uzreiz pēc trolejbusa pieturas un no *G.M.* pozīcijas līdz trolejbusa pieturai ir vismaz 60 m pēc shēmas. Bet no *G.M.* pozīcijas līdz pagriezienam no Elkor teritorijas ir vismaz 200 m pēc shēmas. Un viņš apgalvo, ka skaidri redzēja kā pieteicējs izbrauca.

G.M. arī apgalvo, ka izskaidroja pieteicējam pārkāpuma būtību, kas atbilst īstenībai, un pieteicēja tiesības, kas neatbilst īstenībai.

[2.3] *G.M.* dienesta ziņojumā norāda, ka skaidri redzēja, kā pieteicējs veica labo pagriezienu no pagalma, negaidot kamēr pieteicēju kāds palaidīs, bet administratīvā pārkāpuma protokolā viņš norāda, ka pieteicējs vadīja transportlīdzekli no Vairoga ielas puses Krimuldas ielas virzienā un nav nekas minēts par jebkāda pagrieziena veikšanu, kaut gan viņš to skaidri redzēja.

[2.4] Lēmumā ir norādīts, ka ir gūta pārliecība, ka pieteicējam un lieciniekam *A.J.* bija iespēja saskaņot savas liecības, līdz ar to liecinieka paskaidrojumi nebūtu objektīvi un ņemami vērā. Taču *A.J.* pat netika aptaujāts.

[3] Atbildētāja paskaidrojumā par pieteikumu norāda, ka pieteikums nav pamatots un ir noraidāms, pamatojoties uz Lēmumā izklāstītiem argumentiem.

[4] Uz tiesas sēdi pieteicējs neieradās, par saviem neierašanas iemesliem tiesu nav informējis. Tiesa konstatē, ka pieteicējam tika nosūtīta pavēste likumā noteiktajā kārtībā. Pavēste nav atgriezusies atpakaļ, līdz ar to pieteicējs bija informēts par tiesas sēdi. Tiesa atzina par neattaisnojošu *V.S.* neierašanos uz tiesas sēdi un nolēma skatīt lietu bez pieteicēja klātbūtnes.

[5] Atbildētājas pārstāve tiesas sēdē prasījumu neatzina pamatojoties uz Lēmumā norādīto motivāciju.

Motīvu daļa

[6] Tiesa, noklausoties atbildētājas pārstāves paskaidrojumus un izvērtējot lietā esošos pierādījumus, atzīst, ka pieteikums ir noraidāms.

[7] LAPK 149.^{7} panta sestā daļa noteic, ka par braukšanu pa joslu, kas paredzēta pasažieru sabiedriskajiem transportlīdzekļiem uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam trīsdesmit latu apmērā.

Lai personu sauktu pie administratīvās atbildības atbilstoši šai tiesību normai, nepieciešams konstatēt, ka persona brauca pa joslu, kas paredzēta sabiedriskajiem transportlīdzekļiem.

[8] Tiesa konstatē, ka lietā nav strīda par to, ka 2009.gada 24.augustā pieteicējs vadīja automašīnu pa joslu, kas paredzēta sabiedriskajiem transportlīdzekļiem un ir apzīmēta ar ceļa zīmi 505 (josla pasažieru sabiedriskajiem transportlīdzekļiem).

Lietā ir strīds par to, vai pieteicējs braucot pa joslu, kas paredzēta sabiedriskajiem transportlīdzekļiem ir izdarījis LAPK 149.^{7}panta sestajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu.

No pieteicēja pieteikuma izriet, ka pieteicējs sodam nepiekrīt, jo viņš vadīja automašīnu pa labo joslu tādēļ, ka pārkārtoties kreisajā joslā traucēja tas, ka kreisā josla bija aizņemta un neviens viņu nav laidis pārkārtoties.

[9] Saskaņā ar LAPK 243.panta pirmo daļu pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Saskaņā ar šā panta otro daļu pirmajā daļā minētos faktus cita starp konstatē ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ar liecinieku liecībām un citiem dokumentiem, kā arī pārkāpumus fiksējošiem tehniskiem līdzekļiem (braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces, mērierīces alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā, foto, video u.tml.).

Tātad par pierādījumiem administratīvā pārkāpuma lietā var kalpot protokols, personas paskaidrojumi, liecinieku liecības, policijas darbinieku sastādītie ziņojumi utml.

[10] Tiesa lietā konstatē turpmāk minētos pierādījumus:

[10.1] 2009.gada 24.augusta administratīvā pārkāpuma protokols un lēmums Nr.050/PB876581, ar kuru konstatēts, ka pieteicējs 2009. gada 24. augustā, plkst. 15:10, Rīgā vadīja transportlīdzekli Mercedes Benz, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/,* pa Brīvības ielu no Vairoga ielas puses Krimuldas ielas virzienā pa braukšanas joslu, kas paredzēta pasažieru sabiedriskajiem transportlīdzekļiem un apzīmēta ar ceļa zīmi Nr.505 „Josla sabiedriskajiem pasažieru transportlīdzekļiem".

Pieteicējs protokolu ir parakstījis, norādot, ka lēmumam nepiekrīt *(lietas lapa 22).*

[10.2] RRP KPP PPP CPB 3.rotas inspektora *G.M.* 2009.gada 3.septembra dienesta ziņojums, kurā viņš norāda, ka 2009.gada 24.augustā, pildot dienesta pienākumus Brīvības ielā starp Vairogu un Bērzaunes ielām, pulkst.15.10 pamanīja, ka no pagalma Elkor lielveikala ar labo ieslēgto pagrieziena rādītāju izbrauca automašīna ar valsts reģistrācijas numuru */reģistrācijas numurs/*. Dotā automašīna pat nemēģināja gaidīt, lai viņu palaistu otrajā joslā, tā uzreiz nogriezās uz sabiedrisko joslu un turpināja kustību pa to. Vadītājam *V.S.* tika paskaidrota pārkāpuma būtība un tika sastādīts administratīvais protokols. Vadītājs skaidroja, ka viņu neviens nelaida otrajā joslā (*lietas 24.lapa*).

[10.3] Pieteicēja paskaidrojumi augstākai iestādei apstrīdot sākotnējo lēmumu, kas saņemti 2009.gada 25.augustā, kuros pieteicējs lūdz izskatīt lēmumu, tā kā uzskata to par nepamatotu, jo pieteicējs 2009.gada 24.augustā ap plkst.15.00 izbrauca no Elkor preču saņemšanas teritorijas ar transportlīdzekli, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, uz Brīvības ielu, veicot labo pagriezienu. Uzreiz iebraukt kreisajā joslā nebija iespējas, jo tā bija aizņemta ar citiem transportlīdzekļiem, tāpēc pieteicējs iebrauca labajā joslā un uzreiz ieslēdza kreisā pagrieziena radītāju. Taču neviens transportlīdzeklis pieteicēju neielaida kreisajā joslā, tāpēc viņš bija spiests gandrīz apstāties, pēc tam atpakaļskata spogulī pieteicējs pamanīja trolejbusu, kuram pieteicējs traucēja kustību un pieņēma lēmumu turpināt ceļu. Pabraucot garām pieturai, pieteicēju apturēja policijas darbinieki. (*lietas 20.lapa*).

Kā arī pieteicēja pieteikumā izteiktie argumenti, kas ir atspoguļoti šā sprieduma aprakstošās daļas [2] punktā.

[11] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 154.panta pirmo daļu tiesa novērtē pierādījumus pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatojas uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi pārbaudītiem pierādījumiem, kā arī vadoties no tiesiskās apziņas, kas balstīta uz loģikas likumiem, zinātnes atziņām un taisnības principiem.

Novērtējot iepriekš norādītos pierādījumus, tiesa nonāk pie secinājuma, ka ar tiem ir pierādīts fakts, ka pieteicējs 2009.gada 24.augustā, plkst. 15:10, Rīgā, vadīja transportlīdzekli Mercedes Benz, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, pa Brīvības ielu no Vairoga ielas puses Krimuldas ielas virzienā pa braukšanas joslu, kas paredzēta pasažieru sabiedriskajiem transportlīdzekļiem un apzīmēta ar ceļa zīmi Nr.505 „Josla sabiedriskajiem pasažieru transportlīdzekļiem".

Tiesa pie šāda secinājuma nonākusi, ņemot vērā turpmāk minēto:

[11.1] Izvērtējot pieteicēja paskaidrojumus pretstatā ar policijas darbinieka dienesta ziņojumu, tiesa augstāku ticamības pakāpi piešķir policijas darbinieka sniegtajām ziņām par faktiem.

Lai gan policijas darbinieka dienesta ziņojums nav pats par sevi uzskatāms par absolūti ticamu un neapstrīdamu, tiesas ieskatā policijas darbinieka izklāstītajam par notikumiem, kas risinājušies, tam pildot savus dienesta pienākumus, ir piešķirama augsta ticamības pakāpe. Lai konstatētu, ka policijas darbinieks ir sniedzis nepatiesas ziņas par faktiem, ir nepieciešami pārliecinoši pierādījumi (*Sk. Administratīvās apgabaltiesas 2005.gada 3.decembra sprieduma lietā AA 13-05/5 17.1.punktu, 2005.gada 9.decembra sprieduma lietā 666-05/5 15.1.punktu).*

Tiesa neatrod lietā pārliecinošus pierādījumus, kas varētu norādīt uz to, ka policijas darbinieka sniegtais notikumu izklāsts dienesta ziņojumā nebūtu patiess. Pieteicējs nav norādījis uz apstākļiem, kas būtu par pamatu, lai izdarītu secinājumu, ka policijas darbinieks ir sniedzis nepatiesas ziņas. Savukārt pieteicējs ir ieinteresēts noliegt faktu par to, ka viņš ir braucis pa sabiedrisko transportlīdzekļu joslu, lai izvairītos no administratīvās atbildības.

[11.2] Tiesas ieskatā no pieteicēja pieteikumā tiesai norādītajiem apstākļiem kopsakarā ar policijas darbinieka dienesta ziņojumā norādīto neizriet, ka pieteicējam nav bijusi iespēja konkrētajā situācijā izbraukt uz Brīvības ielu, un to varēja izdarīt tikai braucot pa sabiedrisko transportlīdzekļu joslu. Pie tam tas apstāklis, ka pieteicējs izbrauca no Elkor preču saņemšanas teritorijas, nedod pieteicējam tiesības braukt pa sabiedrisko transportlīdzekļu joslu Brīvības ielā.

[12] Pieteicējs pieteikumā apšauba, ka policijas darbinieks no savas atrašanas vietas ļoti labi redzēja pārkāpumu, jo no tās vietas, kur pieteicējs izgrieza uz sabiedrisko transportlīdzekļu joslu līdz policijas darbinieka atrašanās vietai attālums ir apmēram 200 metri.

No lietas materiāliem tiesa konstatē, ka pārkāpums tika konstatēts 24. augustā, plkst. 15:10, tas ir, gaišajā dienas laikā, un pieteicējs, izbraucot no Elkor preču saņemšanas teritorijas, virzījās policijas darbinieku virzienā, nemainot braukšanas joslu.

No minētā secināms, ka policijas darbiniekam nebija nekādu šķēršļu vizuāli konstatēt pieteicēja izdarīto pārkāpumu.

[13] Tiesa noraida pieteicēja argumentu, ka pieteicējam netika izskaidrotas viņa tiesības un pienākumi.

LAPK 260.panta pirmā daļa nosaka, ka personai, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ir tiesības kā personiski, tā ar advokāta palīdzību iepazīties ar visiem lietas materiāliem, sniegt paskaidrojumus, iesniegt pieprasījumus un izteikt lūgumus.

Tiesas ieskatā minētais pieteicēja arguments nav pamatots, jo no administratīvā pārkāpuma protokola un policista ziņojuma izriet, ka pieteicējam tika dota iespēja iepazīties ar protokola saturu un LAPK 260.pantā noteiktajām tiesībām un pienākumiem.

Bez tam tiesa norāda, ka nevar uzskatīt, ka vienmēr, ja netiek ievērotas kādas procesuālas darbības, ir tikušas pārkāptas personas tiesības. Katrā konkrētā gadījumā ir jāņem vērā vai noteikto tiesību izmantošanas nenodrošināšana liegusi personai saprast lietas faktiskos apstākļus, lai pienācīgi realizētu savas tiesības, proti, vai konkrētajā lietā pieteicējam ir tikušas liegtas iespējas izmantot savas tiesību normās garantētās tiesības.

Tiesa konstatē, ka, apstrīdot sākotnējo lēmumu augstākai iestādei, pieteicējam netika liegtas tiesības savā sūdzība norādīt visus sev svarīgos argumentus, un atbildētājs, izskatot pieteicēja sūdzību, pēc būtības ir izvērtējis administratīvā pārkāpuma lietas materiālus un pieņēmis lietā pārsūdzēto Lēmumu.

Tādējādi, ņemot vērā konstatēto, tiesa nesaskata, ka konkrētās lietas ietvaros būtu konstatējams LAPK 260.pantā noteikto tiesību pārkāpums un pieteicējs nebūtu sapratis par kādu pārkāpumu viņš tiek saukts pie administratīvās atbildības.

Turklāt, kā izriet no lietas materiāliem, atbildētājs 2009.gada 25.augustā ir saņēmis pieteicēja apstrīdēšanas iesniegumu un izskatījis to pēc būtības. No minētā secināms, ka pieteicējs ir izmantojis savas tiesības apstrīdēt sākotnējo lēmumu un tas norāda, ka pieteicējs ir

sapratis, ka tiek saukts pie administratīvās atbildības par administratīvā pārkāpuma protokolā konstatēto pārkāpumu.

[14] Saskaņā ar LAPK 22.pantu administratīvais sods tiek piemērots, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā, kā arī lai tiklab tiesību pārkāpējs, kā arī citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus.

LAPK 149.[7] panta sestajā daļā noteikts sods, kas piemērojams par izdarīto pārkāpumu, proti, par šādu pārkāpumu piemērojams naudas sods 30 latu apmērā.

No lietas materiāliem tiesa konstatē, ka pieteicējam par izdarīto pārkāpumu tika piemērots naudas sods 30 latu apmērā.

Tiesa atzīst, ka konkrētajā gadījumā, likumdevējs, nosakot konkrētu soda apmēru, jau ir izvērtējis pārkāpuma samērīgumu un ir izdarījis lietderības apsvērumus, tādējādi lietderības apsvērumi šajā gadījumā atbildētājam vairs nebija jāizdara.

Tiesa identificē divus leģitīmus mērķus, kāpēc būtu jāpiemēro konkrēts sods. Pirmkārt, mērķis, kas vērsts tieši uz pārkāpēja personību – lai audzinātu to likuma ievērošanas garā un atturētu viņu no tādām pat darbībām arī nākotnē, otrkārt, valsts un sabiedrības intereses, kas prasa no personas likumu ievērošanu vienlīdzīgi no visām personām.

Turklāt, ņemot vērā to, ka pieteicējs faktiski noliedz savu pārkāpumu, tiesa secina, ka persona neapzinās savu pārkāpumu.

[15] Ņemot vērā iepriekš konstatēto, tiesa atzīst, ka Lēmums par apstrīdēto administratīvo aktu pieņemts ievērojot procesuālos un formālos priekšnoteikumus un atbilst materiālo tiesību normām, tāpēc tas atstājams spēkā.

Tādējādi tiesa atzīst, ka pieteicējs pamatoti sodīts par LAPK 149.[7] panta sestajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu, tāpēc atbildētāja Lēmums ir tiesisks un nav pamata tā atcelšanai, bet pieteicēja pieteikums noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251.pantu, kā arī Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 286.panta pirmās daļas 1.punktu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

V.S. pieteikumu noraidīt.

Atstāt negrozītu Valsts Policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2009.gada 23.septembra lēmumu Nr.3358 (administratīvā pārkāpuma protokols Nr. PB876581).

Spriedumu var pārsūdzēt divdesmit dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas Administratīvajā apgabaltiesā, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rēzeknes tiesu namā.

Tiesnesis (paraksts) S.Linkevičs

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas

tiesnesis _____ S.Linkevičs
Rēzeknē, 2010.gada 7.oktobrī.